

Csukás István

Távmondat Szakonyi Károlynak

„Emlékszel” – a beszédet egyre többször kezdjük így el,
a múlt megköhögtet, mint az első cigaretta reggel,
s lebegtet a füst varázsoló kéklő fátylat,
mitől a szemünk meghatottan könnybe lábad.
Tán jó is így, talán mai szívvel ki se bírnánk,
ha az emlékek elmúlt időnket könyörtelenül ránk borítják,
egyedül halottakat lelünk, egyedül vacogva fázunk,
ha megrándul is: leoperált békacombokat galvanizálunk.
Ám ha legalább már ketten beszélünk róla,
zümmögve beindul szívünk, mint a villanyóra,
fény is lesz, meleg is lesz, a sok-sok sápadt kísértet
életre kel, arcuk kipirul, elfoglalják köztünk az üres széket,
beleisznak borunkba, szánkból kikapják a szót, fújják a füstöt,
letörlik arcukról, a mi kezünkkel, a hamuszín ezüstöt.
Félelmünk oszlik, kifejlett gyanakvásunkat láncra kötjük,
s kitárunk ajtót-lelket, mint régen, s a tükröt kiröhögjük,
egymás szemében, mint ifjan, csakis ott látjuk magunkat,
minden más röhögnivaló, minden más vélemény untat,
hasat behúzunk, mellet kidöntünk, rázunk csontos öklöt,
a nők ámulva néznek, majd merengve, mint a kölyköt,
megcsapja őket a más égitestről érkező léghuzat,
már nem gyanakszanak a borra, szimatolják az utat,
mely hozzánk vezet és még valahová mögénk,
ahol él, virul egy másik ország, s fölötte egy másik ég,
mely elfoglalhatatlan, kikezdhetetlen és leigázhatatlan,
mert álomból van, s amíg mi élünk, halhatatlan,
mint az ifjúság, s ahová egyre gyakrabban visszajárunk,
mosoly az útlevelünk, s a halálfélelem a szárnyunk.